

вѣрно, че изборътъ на постоянния комитетъ се извършилъ на 15 окт. 1879. Невѣрно, че Ив. Вазовъ и д-ръ Чомаковъ, които не бѣха членове на първата румелийска камара, се смѣли въ събранието, което се описва. Невѣрно, че азъ съмъ прѣдлагалъ да се споразумѣемъ съ гърцитѣ и да свършимъ по-скоро, защото трѣбвало да се увѣдомятъ и консулствата. Невѣрно, че подиръ рѣшението на въпроса, азъ съмъ отърчалъ въ руското консулство да събудя самия консулъ. Невѣрно, че д-ръ Вълковичъ отишълъ да телеграфира на баронъ Калай, че плановетѣ на европейската комисия били осуетени. И най-послѣ и най-главно — last, but not least — невярно, че обзалагането, че басътъ за петъ лири спасило каузата на българщината въ Южна България.

А кое е вѣрното? Азъ ще се помжча да го изложа, като си служа изключително съ исторически документи. Прѣди обаче да се простя съ полемиката и да се обърна къмъ историята, нека забѣлѣжа, че покойниятъ г. Георги Груевъ се обзаложи наистина въ онова събрание, което се описва въ разказа, за петъ лири, но не защото имаше съмнѣние, дали 40 души, колкото бѣха тогава българитѣ членове на Областното събрание, можаха да надвиятъ на 16 души другородци, а защото въ течение на разискването почна да се спори, кое е най-малкото число членове българи, което може да надвие на небългаритѣ. И тоя именно споръ, а не и каузата на българщината, се рѣши отъ обзалагането.

Многото дипломатически баби, които избабуваха въ Берлинъ килавата рожба, кръстена Източна Румелия, се помжчиха чрѣзъ своитѣ прѣдставители въ международната комисия за изработване нейния органически уставъ, да направятъ своето недоносче още по-кекаво, още по-нежизнеспособно. Тѣ не се задоволиха съ това, че областта, която първа дигна знамето на възстанието, която най-много пострада и по врѣмето на това възстание отъ 1876, и въ течението на войната прѣзъ 1877, ще бжде подъ „прѣката политическа и военна властъ на султана“ (чл. 13 отъ берлинския договоръ); че „султанътъ ще има право да брани границитѣ на провинцията по сухо и по море, да въздига на тия граници укрѣпления и да държи въ тѣхъ войска“; че офицеритѣ на жандармерията и милицията въ тая провинция „ще се назначаватъ отъ султана“